

MANŽELÉ.

DVA MILENCI

KTERÍ NEVĚ

DĚTI ŽE 120N

Jan Skralík

JAN ŠKRDLÍK

básně 1–40

DVA MILENCI,
KTERÍ NEVĚDĚLI,
ŽE JSOU MANŽELÉ

básně 41–71

PRODÁM EGO

básně 72–80

OPRAVDU JE TO LÁSKA?

báseň 81

SANZ BRIZ

Dva milenci,
kteří nevěděli,
že jsou manželé

2016 – 2017

1

MOTTO

Malujeme příběh / štětcem z čisté vody /
„Věříš na náhody?“ //

Koupeme se v řece / cos ji kdysi vyplakala / a ona zatím /
protekla Ti skrze prsty / a vrátila se mladá, plná síly /
a po ní plují lodi / co hledají břehy / aby tam zakotvily... //

Má Lásko, myslíš snad... / že jsme se už poučili? /
Není nic než to, co sami namalujem / z první vody... /
Kéž je čistá / jako ta / co tak krásně pršela /
když jsme spolu Ty a já //

– společně vykročili... ///

CESTA DO SEDMÉHO PROSTORU

Uvázl jsem na mezi / mezi šestou a sedmou dimenzí /
protože jsem čekal //

– na lepší počasí... //

Váhal jsem v šestém meziprostoru / protože jsem ztratil //

– důvod jít nahoru... //

Na prahu sedmé dimenze jsem stával /
protože se mi v hrudi beznadějně //

– hromadila láska... //

Neotevřel jsem zkrátka sedmé dveře / protože jsem //

– čekal na Tebe! ///

PROMĚNA VE SLUNCI

Schovali jsme se kdysi / do pocitu / že jsme výjimeční /
protože jsme byli přesvědčeni / že bychom jinak život //

– nepřežili //

a protože jsme tehdy byli / všemi opuštěni /
nevěděli jsme, že kdesi / přehluboko, uvnitř, pod povrchy /
jsme tak krásně / – stejní / a spolu pevně //

– propojeni... //

Včera v noci / obrazy kreslili jsme / na posteli /
a teď spolu jedem / Brnem po tramvajích /
a slyšíme, jak koleje / píseň prozpěvují /
o náručích / co probouzíme se v nich /
ránem opojení //

– a ozáření slunci... //

Schovali jsme se kdysi / do své výlučnosti / jako do pevnosti /
protože jsme tehdy měli pocit / že podlehl bychom jinak /
útokům temné moci / ale protože jsme nyní /
sluncem nasyceni / můžeme konečně / dovolit si /
být tak krásně //

– obyčejní... ///

LÁSKA MEZI KVĚTINAMI

Vyrostla jsi / v mé zahradě / mezi květinami /
zatímco já jsem slyšel / trávu růst / pod horami /
A všechny ty květiny / milovaly Tě bezpříkladně /
ve dne i v noci / zatímco já jsem kolem chodil /
zcela hluchý / – zcela náměsíčný //

Snad jednou odpustíš mi / slepotu srdce / oné doby /
až v náručí Ti budu ležet / v Tobě / – zcela zaklesnutý... //

Náměsíčnost / jednou odpoledne / větry odvanuly /
v otevřených polích / Na soukolích lásky / zazpívali ptáci /
na soukolích lásky / – tekly vody //

Tím zpěvem odějeme se / a v těch vodách poplujeme /
tiše mezi stromy / tam kde z oblohy tak / – velekrásně prší //

„Slyšíš, má Lásko, slyšíš / ty kapky deště? /
Vidíš, má Lásko, vidíš / jak na zemi rostou kopytníky?“ /
ptám se když naše nohy / blátem klopýtají /
„Pojď, očistíme to bláto / barevnými kapesníky /
kapesníky utkanými ze všech barev / – duhy...“ //

Tím zpěvem oděli jsme se / a v těch vodách pluli /
protože obojí / bylo tak průzračné / protože obojí /
je tak plné / – touhy //

Vyrostla jsi / v mé zahradě / mezi květinami /
zatímco já jsem viděl / trávu růst / pod horami /
ale teď Tebe vidím / a Tebe miluji //

– bezpříkladně..... ///

PO ZKRATKÁCH POSÍLÁM TI ZPRÁVY

Po zkratkách / dnes jsem se vydal / protože už mě nebavily /
hry na dlouhé vzdálenosti / a taky proto jsem se po nich vydal /
že jsem Tě nechtěl //

– znovu dohnat k slzám //

Po zkratkách / červími dírami / k novým hvězdám... /
K čertu se všemi těmi / světelnými roky /
Na *Síriu* / kvítí Ti natrhám /
a na *Severce* / léky objednám Ti /
léky, co vyléčí hořkost hlavy /
a z hvězd *Kentaura* / zavolám Ti / že jsem stále tady /
a ze souhvězdí *Štíra* / posílám Ti esemesky /
esemesky, ve kterých se praví: / „Pokud chceš hodně poznat /
a mít se hezky //

– používej zkratky //

Mezi hvězdami jsou totiž / příliš velké vzdálenosti /
Lásko, nezáleží na tom / jak daleko jsi tam /
a jak daleko já jsem tady /
Když budu používat zkratky / vmžiku jsem u Tebe /
levačkou obejmu Tě / a pravou rukou //

– pohladím Ti vlasy“ ///

ZPRÁVA Z CESTY TVÝM TĚLEM

Pozdrav posílám Ti / z cesty přenádherné /
 po Tvém krásném těle / z cesty, kterou nastoupil jsem /
 s prvním mandloňovým květem / a nejsem s ní hotov /
 ani teď s podzimem / když dávno už je / – listí opadané /
 Netušil jsem věru / netušil já blázen / jak široký prostor /
 ukrývá se v Tobě / – ve Tvém těle / Uvízl jsem v *nekonečnu* /
 které ustlalo si / – ve Tvém lůně //

Má Lásko, kdo založil asi / zahrady / – na Tvém břiše? /
 A který cestář to byl / co cesty vytýčil Ti / – do páteře? /
 Který déšť / který napršel Ti / studánky / – na Tvé zřítelnice? /
 A které obzory to byly / které usedly Ti /
 – na Tvé štíhlé ruce? //

Ach, nevím, nevím! / Víím jen / že jsem zcela ztracen /
 v krajinách Tvého srdce / bloudím tu po polích /
 po polích červených / co plamenem hoří / tak jako mé tváře /
 po polích, nad kterými / skřivani zpívají / jak moc /
 – miluji Tě //

Má Lásko / pozdrav posílám Ti / z krajiny / mezi Tvými řadry /
 z cesty, kde klopýtám / klopýtám zcela omámený /
 nevěda neděle je-li / nebo snad už pondělí /
 nebo čas v *bezčasí* / co jsme spolu žili /
 přede všemi věky / – u Tebe na posteli //

Ano, tak to asi bylo: / Byla's tady vždycky... / Byla's tady /
 tehdy, než planety se narodily / s modravými moři /
 Ještě než se rozsvítily hvězdy / na přehlubokém nebi /
 Tvé tělo už tu bylo / od počátků cesty /
 a spolu s ním i moje oči / aby na cestě Tě / – provázely /
 na cestě po krajinách / – naší touhy / v červených oblacích //
 – nekonečných... ///

USMĚJ SE, MÁ MILÁ!

Chceš jen / aby voda šplouchala / a náruč, aby byla teplá... /
 Kam odešly úsměvy / co Ti matka nedala? ... /
 Co bys mi k tomu řekla? / Leží na dně rybníka (?) /
 sní pod křídly anděla (?) / nebo v oblacích se točí (?) /
 nebo bdí za bezesných nocí / na dně samotného //
 – pekla?? //

Má milá / všechno přebolí / Zajdem kamkoli /
 zajdem kamkoli / třeba až tam do polí /
 kde ve vodních soukolích / hvězdy rozoraly /
 do mých čtyřiceti básní / – přehluboké brázdy... /
 nebo tam / kde sledují / naše nohy stopy /
 – po brodivých ptácích / nebo tam / kde rezavějí kameny /
 které oba nás tak / – bolely... / nebo tam /
 kde jsme spolu snídali / po nedělních bouřích //
 – oba unavení... / – oba ještě nazí... //

Ale vlastně... / Řekni mi: / Kampak bychom chodili? /
 Kampak bychom chodili! / Projděme se raději /
 – tady mezi písmeny / Zajděme si raději... /
 – sem do těchto básní / Projděme až doprostřed /
 – strany čtyřicet / a tam, na bílém papíře /
 – ustelme si v řádcích / A jejími písmeny /
 – jako moře modrými /
 – umyjme si tváře / A pak tu báseň zahodíme / zahodíme ji /
 – do ohně / To abychom viděli / krásně tančit plameny /
 – rudé jako kameny / rudé jako srpen / – v létě na Jihlavce... //

A tak, Lásko: Usměj se / usměj se //

– usměj se, má milá, na mne!!! ///

ČTYŘI ZLATÉ VČELY

Nad hlavou nám krouží / čtyři zlaté včely / čtyři zlaté včely /
jsou to naše sestry / jsou to naše sestry / co nás provázely //

Jedna z těch včel, ta je / jedna z těch včel, ta je /
– tvoje dětství / druhé dvě nás souží / za bezesných nocí /
– vzpomínkami / a ta čtvrtá, ta je / láska co nás //

– bodá v srdci //

Ujeli jsme včera / ujeli jsme včera / čtyřem zlatým včelám /
mezi vinicemi / Ujeli jsme včelám / když jsme se tam spolu /
dole pod kapličkou / na rty políbili / „Pojď, má milá, pojď už /
půjdeme je hledat / jsou to naše sestry!“ //

Jezdíme teď spolu / tyrkysovým vozem / po pláních Moravy /
chceme najít včely / co jsme je ztratili /
když jsme my se včera / když jsme se líbali //

– mezi vinicemi... ///

ZBYLI JSME SI

Zbyla na nás Láska / co ji nikdo neviděl /
Zbyl na nás dotek / úchvatného nebe /
Všechno už si všichni / beztak rozebrali /
a já vděčný jsem / že přede mnou Tvé srdce //

– nikdo nenašel //

Rostlo v lese / mezi pomněnkami /
a já vděčný jsem / vděčný jsem svým očím //

– že ho rozpoznaly //

a svým prstům / co jeho tep nahmataly /
svým prstům / těm nočním jiskrák svatojánským /
vděčný jsem / že svítily nám prostorem /
ano, tu noc létaly si jiskry mezi námi /
sem a tam / tam a sem /
ze srdce mými ústy / k Tobě zalétaly /
a zase zpátky od úst k srdci / napříč naším //

– prvním letním polibkem... ///

NIC UŽ NÁM NEBRÁNÍ

Našla jsi odvahu / opustit představy /
a nic už nebrání / – vykročit s anděly... //

Tvým dětstvím procházím /
mým dětstvím procházíš / tak, jak se mělo žít /
jsem dítě i Ty jím jsi / jsme děti / ve světě dospělých /
ve světě dospělých / co nikdy nedospěli /
ve světě dospělých / – co žít neuměli... //

Našel jsem odvahu / překonat představy /
a nic už nebrání / – setkat se s anděly... //

Mým dětstvím procházíš / a ptáci zpívají /
Tvým dětstvím procházím / a už nám nic nebrání /
už nám nic nebrání / – opustit představy /
už nám nic nebrání / – abychom prozřeli /
už nám nic nebrání / – vykročit s anděly... //

Našli jsme odvahu / vnořit se do vody /
vodou jsme pokřtěni / a už jsme dospělí //

Teď jsme dva dospělí / ve světě nedospělých /
andělům zamáváme / z výšin nebeských /
anděly po nocích / učíme létání /
to aby andělé / dodali si odvahy /
to aby bát se přestali / a aby přilétli /
a aby s námi //

– společně vykročili... ///

OBYČEJNÉ VĚCI

Lásko, pojďme spolu hledat / – obyčejné věci! /
Vím, že je to úkol / – snad nejtěžší / a vím, jak moc je těžké /
obyčejné věci najít / a pak / – nevyplašit... //

Včera měl jsem, myslím / převeliké štěstí /
viděl jsem jak, mezi stromy totiž / dva koloušci běží /
a pak ráno zahlédl jsem / Tvoje krásné vlasy / proti slunci /
a to je to / – co mi stačí //

V posledních dnech mlčky žasnu / jak krásně se nám spolu /
– mlčí... / a v tom převelikém tichu /
my na loukách si stelem nazí / narcisy a tulipány /
aby voněly nám v noci / a aby / – s námi spaly... //

Řekni, Lásko, existuje / – větší štěstí? / Větší než to /
které schovalo se do těch //

– prostých, obyčejných věcí? ///

CO PROZRADILY ČERVENÉ KAMENY

Brodíme se spolu / v proudech živé vody /
v těch proudech rezavějí / všechny staré lásky /
všechny, kromě naší //

Tak mi podej ruku / ať se neporaniš /
a pozor na kameny / mají ostré hrany /
Sny pod hladinu zapadají / a vstříc slunci /
nad párami / září / svět ryzí //

– Skutečnosti ///

SNÍDANĚ S MOU ŽENOU VÍTĚZSLAVOU

V pravé poledne, přesně ve třináct nula nula /
v měsíci číslo třináct / na své Hoře jsem Tě poznal //

– mezi květinama... //

Přesně, když odbila nám / dvacátá pátá /
bylo to letos, tuším dvaatřicátého března /
s úžasem zahlédl jsem //

– jak jsi něžná... //

To ráno / zjistili jsme, celí udivení /
že v týdnu den osmý narodil se //

– osmý den po neděli... //

...no řekni, Lásko / vysvětli mi /
jak to / že se v kalendáři děly //

– tak podivné věci? ///

1000 A 1 BÁSNÍ

1000 a 1 básní / na vrcholu Hory / přilétalo okny /
okny, v noci otevřenými / mezi Tvým srdcem /
a mými prsty / co chvěly se //

– verši... //

Byli to andělé? / Nebo zpěvní ptáci /
kdo je ke mně do mobilu //

– diktovali? //

...nevím... / Vím jen / že mi v nocích / krásně zpívali /
abychom si my dva mohli / každického rána /
ty básně spolu //

– čísti... //

Básně o Tobě, má Lásko / a o tom / co máš v srdci... //

Ach, děkuji, andělé / že jste nezaspali /
Děkuji vám, zpěvní ptáci / že jste zpívali! /
(Pokaždé už ve tři v noci!!) / Co bych si jen počal /
co bych si jen počal, kdybych neměl / tu 1000 a 1 informaci /
o nejdražším / o tom našem nejněžnějším políbení /
co si dáme brzy / na vrcholu Hory / až si budem lásku //

– navždy slibovati! ///

BÁSNĚ VE TŘI V NOCI

Básně ve tři v noci / ty se roztočily /
když jsem já k ránu chodil / nejhlubšími patry /
dolů po schodištích / tam, kde končíš /
tam, kde / objali jsme se zjara //

– mezi keři... //

Nyní je léto / a já dál bez ustání / tiše chodím /
schodišti točitými / to abych nevyplašil /
velevzácnou vůni / kterou tak / pronikavě voníš /
a pokaždé, když / ...obejmu Tě... / točíš se / točíš /
v nových a nových / závratných kruzích /
v nových a nových //

– sladkých básních... //

Jsou jako boží mlýny / tak se točí / kruhy na Tvé duši / a já... /
opojen těmi kruhy / oslněn světelnými víry /
ztrácím se / ztrácím se / ztrácím / v chrámech Tvých boků //

– plných pravdy... ///

ZPĚT PROTI PROUDU ČASU

Zpět proti proudu času / brodíme se spolu /
v tyrkysových mořích //

– ponoření //

Včera neděle nás oblažila / a dneškem, tj. sobotou /
nám víkend končí / Tak tedy zítra vykročíme obráceně /
od pátku až do pondělí / zpět ke kořenům /
kde nás zapomněli / tam co kdysi /
zrodit jsme se měli / ale sudičky nás neviděly /
tam stvoříme se zítra přede všemi věky /
ještě jednou sami //

– Láskou opojeni... //

Můj *Květe převeliké touhy* / můj *Sne přenádherné Hory* /
podle křivek cest vymodelujme nám / – naše boky /
z barev luk nám namalujem / – oči /
a z vláken zralých kukuřic a ze lnu / obarvíme / – naše vlasy /
podle lesních laní vytvarujem / – naše nohy / a – na srdce... /
na ta použijem / žhavé magma Hory //

Kéž ta srdce, Lásko, hoří / hoří //

– hoří!... ///

LETOKRUHY NA OBLOZE

Letokruhy na obloze / zračí se ve vodě / *letokruhy* zračí se /
 na vodní hladině / na vodě obloha / kreslí svůj sen /
 sen, co světu se / – kdysi poztrácel /
 když lži byl jednou večer /
 – zasvěcen //

Přibývají *vodokruhy* / každým rokem jeden / tisíc let je jako /
 mrknutí okem / a nespěchá / kdo po vodě / vydat se chce /
 a nespěchá, kdo kráčí / po vodní hladině... //

Jsi vodní stvoření / ve vodě stvořená / ve vodě schovaná /
 před lží schováváš se / to abys zůstala / – zůstala průzračná /
 ve stružkách a v říčkách procházíš se / v létě jsi plná slunce /
 a v zimě... / v zimě je ti zima / v zimě horko hledáš /
 hledáš horkou lávu / aby Tě v páru / – proměnila //

Chceš totiž s mraky odletět / abys seshora / prohlédla si svět /
 a abys ho konečně / – konečně pochopila... //

Ach, má milá / nechci Ti závidět / to raději já sám stanu se... /
 – stanu se plamenem / a tajně skryji se /
 – v horkovzdušném balóně / a nad hory s Tebou se /
 – půjdu proletět / a *mračnokruhy* / v barvách duhy /
 naplním s Tebou svět / se Sluncem budeme večeret /
 a nikdo, nikdo už nikdy víc / nebude nám závidět /
 protože pro svět už zkrátka / – nebudeme vidět /
 ukryti za oblaky / skryti za obzorem //

Pojď spolu *letokruhy* / kreslit na hladině /
letokruhy, co v noci jsem / kreslil Ti na klíně /
 v noci, když letěli jsme / – naším snem /
 Pojď, má Lásko / ještě jich //

– alespoň 50 namalujem... ///

BÁSEŇ, KTERÁ NENÍ BÁSEŇ

Ne, toto není báseň / přestože má verše / Oba jsme zasažení /
porouchaným časem / co v lednu se zastavil /
a v únoru nadechnul se / abychom v březnu procitli /
a v dubnu poznali se / a ještě ospalí / na prahu máje /
otevřeli dveře / a s novým ránem / setkali se //

– opojeni červnem... //

V červenci chystáme se / uvidět novým oknem /
že toto není báseň / ale že jsme zasaženi sluncem /
sluncem, které letí //

– voňavým nebem //

Pojď, má drahá / pospěš / ať se opálíme /
...ne, toto není báseň / přestože má verše /
přestože se chvěje //

– letním rytmem //

...ne, toto není báseň / ne, není to báseň /
...možná proto... //

– že to žijem... ///

VYSKOČÍME SPOLU

Rytmus mezi kopci / přinesl jsem Ti /
rytmus věnoval jsem Ti / spolu s divokými //

– květy //

Dnes zadrhl se motor / a přetrhly se brzdy /
Vyskočíme za jízdy //

– spolu mezi hvězdy? //

Ať přemýšlím jakkoli / vidím jen tři cesty: /
Buď ten náš vůz opravím / nebo sepneme si vlasy /
a dál pojedeme / v milostném objetí /
anebo za třetí / vyskočíme dolů / mezi trnitými keři /
mezi trnitými keři dolů / ale ani to by nevadilo /
pokud bychom to udělali //

– spolu //

Rytmus mezi kopci / včera přinesl jsem Ti /
rytmus věnoval jsem Ti / spolu s divokými květy //

Dnes zadrhl se motor / a přetrhly se brzdy /
Vyskočíme, miláčku //

– spolu mezi hvězdy?! ///

SNY A BĚSY

Kam jenom se podíváš / tam míhají se naše sny //

– překrásné sny o štěstí... //

Jsou živé jako kapky rosy / a jsou jich plné boží louky /
Motýlům na křídlech usedly / a chtějí se s námi honit /
Jsou plné větru nad poli / a zpívají nám nad hlavami... /
Počkej chvílku / co s tím uděláme? / Co s tím uděláme /
když se spikly hodiny / a tvrdí nám, že je půl páté? /
Lásko, co s tím uděláme / běsy jsou nám v patách, ale... /
Lásko, co kdyby... / co kdybychom jim prostě //

– ujeli? //

Sny a běsy / nad loukami bojují / Kdo nás pochopí? /
Kdo nás pochopí? / Modré je nebe / a černé jsou mraky /
Hluboké jsou studny / ale Tvé oči jsou hlubší /
Vody hučí nad stráněmi / a Tvé srdce to slyší /
Běsy se se sny milují / v naší manželské posteli /
a do toho všeho křičí hvězdy... / A tak si říkám raději /
Lásko, co kdyby... / co kdybychom si jich prostě //

– nevšímalí? ///

JAKO STĚBLA VE VĚTRU

Kýveme se jako stěbla ve větru / nahoře opisujem kruhy /
a dole naopak / jsme v pevné zemi zakotveni /
dole pijem vodu mezi drny / ale nahoře / tam... /
nahore tam píšem / nachovými pery / psaní lásky /
– bratru Slunci //

Kéž brzy zase vyjde / pod oblaky / a osuší Ti slzy /
co večery tam s rosou zanechaly / když jsme ještě byli //

– mladí starci //

– mladí starci / poztráčení v poli / mezi klasy //

Čas ale nachýlil se / a už jsme pouze //

– mladí... //

Pojďme o tom napsat / nachovými pery /
Pojďme napsat o tom / že se trávy větrem rozkývaly /
a že rosa dá nám napít / a Slunce že nás hladí /
že jsme zkrátka mladí / co ve zlatém větru /
nalezli se / na obilí //

– mezi poli... ///

PLAMENY

Mezi plameny ustlala sis / na ohništích z touhy /
uprostřed samoty / ustlala sis v ohni /
ustlala sis uvnitř / na hořícím srdci... //

Červeným ohněm planou Ti rety / Řekni mi, Lásko: /
„Kde přebývá Tvůj milý?“ //

Vstoupil jsem k Tobě / a na plamenech ustlal si /
Má, drahá / vejdi k sobě dovnitř / chceš-li mě najít //

Má drahá / spolu lehněme si / Ustelme si spolu /
obklopeni světly / ustelme si v ohni / kde plameny //

– nás nespálí ///

KTEROU CESTOU DÁŠ SE?

Kterou cestou dáš se? //

Cestičky jsou jedna vedle druhé / Kterou dáš se? /
Přátelé i nepřátelé / v celé kráse /
Nejhorší jsou ti / co klamou tělem /
nejlepší ti / kterým věřit dá se... //

Nejlepší je asi... / – Slunce / protože je na obloze /
druhé pak je / Tvoje srdce //

– protože je v Tobě //

Když Slunce i Tvé srdce / říkají to samé /
bude to Pravda / na nebi i //

– v tomto světě //

Kterou cestou, Lásko, dáš se? ///

BRÁZDY ZA TVOU ZÁDÍ

Za svou zádí zanecháváš brázdy / – v širém moři //

– v našich duších //

Tvůj *babor*, Tvůj *estribor* – Tvůj pravobok a levobok /
mě i dnes fascinují / Tvým středem projdu večer /
jako jarní vodopády / tam, kde vlny pod Tvou sukni /
– vzdouvají se mládím... //

Děkuji, že pohrdla jsi / – přístavy světovými /
děkuji, že *vale dala's* / – mořím /
a zdymadly stoupáš ke mně / podél naší luční říčky /
mezi břehy čarokrásné skryté země pluješ /
tam, kde voní //

– vzpomínky a //

– kopretiny ///

SVOBODA ZA DYJÍ

Na jihu od Dyje – slunce / a zde na severu – touha /
Touha je dobrá, i když... /
...ostnatý drát bodá, bodá, bodá... //

Ostnatý drát – trnová koruna / ach, má Lásko /
jsi tak odvážná! / Miluji Tě – na východ od Dyje /
Západ také / – moji lásku zná... //

Miluji Tě / za východu slunce / miluji Tě /
když soumrak padá / miluji Tě / každou kapkou krve /
krev je dobrá, dobrá, dobrá //

Miluji Tě / krev je – smlouva! /
krev je naše smlouva /
...na hedvábných prostěradlech... //

...nyní jako poprvé... //

...jsi má manželka... / na všechny strany světové //

– od naší řeky Dyje / hedvábnými prostěradly //

– Moravou prostřená... ///

GIBRALTAR

Bylo to tenkrát / na Gibraltarských svazích /
Tárikovi jezdci / koně osedlali / a já jsem Tě spatřil /
jak v mých stopách kráčíš / naplněná láskou /
a obestřená mraky... / Bylo to kdysi / tenkrát o Vánocích /
nahore na Tárikově kopci / tři tisíce jezdců / vypustilo duši /
zatímco jsi klopýtala / mezi opicemi / obestřená vůní /
a naplněná... / – obavami... //

Bylo to tenkrát / tuším, že včera / a čas už nebyl /
a všechno mi splývá / a tři tisíce jezdců / Gibraltarem letí /
a Tárik mezi nimi / a mé nitro se vzbouzí / nitro plné zloby /
zloby, co se valí / valí mezi svahy / a ta zloba by Ti /
nohy podrazila / kdyby jsi nebyla / ke mně přikovaná... /
– pohledem svých očí... //

A hněv se dolů valí / valí se po svazích / a všechno mění /
a rozžíná lampy / divokých květin / a otupuje hrany /
pyšných dějin / a turisté se / zastavují / a chtějí vrátit... /
– vstupné / protože zmizely / svahy s jejich děly / a chodníky... /
– s občerstvením / a jenom moře smutné / na ně hledí / pokryté
těly / těch, co nikdy, nikdy... / – nemilovali /
a my dva jsme tu / opojeni láskou... / – Adama a Evy... //

A tak už ani nevím / jak jsme se dostali / pryč přes bílé skály /
až za Linii / když padaly svahy / jako zralé švestky /
A tak už ani nevím / jak v poslední chvíli / jsme spolu utekli /
za Linii / mezi dobré lidi / k šálku dobré kávy / na snídani /
tam kde všichni / k Tárikově kopci / sedí zády / Co by si z něj... /
– vzali? / Tady zraje víno / a zpívají se zpěvy /
co starší jsou než Tárik! / A tam za Linií /
tam v té staronové zemi / milovali jsme se / Láskou... /
– Ježíše a Magdaleny... ///

KONEC SVĚTA

Zachtělo se nám / spolu dojít / až na konec světa /
pak jsme ale jednou pochopili / že už tam dávno jsme /
Kam dál teď / kam dál teď, Lásko / půjdeme? / Všude kolem /
září něžná světla / a hvězdy tady / – jsou tak nádherné... //

Ach, Lásko, co teď budem dělat? / Co teď budem dělat //

– s naším životem? //

Budeme ho asi muset / prožít obráceně: / Začneme od konce /
a skončíme tam / kde v zemi spaly první růže /
a kde já poprvé jsem Ti dal //

– polibek //

Ano, ano / tak to bude / Přece každý konec / je nový začátek /
a je mi jedno / kterým směrem půjdu / když si zase půjdu //

– pro Tebe... ///

PŮJDEM ZA OBZORY

Pojď, má drahá / nezůstanem tady //

– půjdem za obzory //

Tak daleko ve Vesmíru / nikdy jsem nebyl /
Tolik obzorů s nikým jsem nenavštívil /
Peklo řve vzteky / když vidí tyto cesty /
Vzduch hemží se anděly nebeskými /
aby nás provedli / průsmyky / obtěžkanými sněhy /
Uprostřed nejstrašnějších bouří /
božské ticho / cítit je //

– v srdcích //

Srdeční čakry se točí / Jsou to kola tyrkysová / co se kutálejí /
po krajině Lásky / po krajině Lásky / tam a zpátky /
Kéž nikdy se nezastaví / kéž nikdy se nezastaví... //

Plameny se zažehnuly / od pánve až po temeno hlavy /
Pojď, má drahá / nezůstanem tady //

– půjdem za obzory ///

PŮJDEM ZA OBZORY II

Tři sta večerů / čtu si v posteli /
barevné příběhy / otištěné do Tvé / – postavy /
Na jaře / když vepsala jsi do peřin / otisky svými chodidly /
v povlečení četl jsem si / jako posedlý /
protože jsem byl okouzlený / a taky / – zvědavý /
Ale s létem užasnul jsem ještě více / nad čárami /
– dlaní Tvých / zanechaných v polštářích /
a s podzimem pod pokrývkou / v četbě dorazil jsem /
– do srdeční krajiny / A teď v zimě okouzlen /
prolisoval jsem se / – do hlavy / Ach, jak jim děkuji / světlům /
– v našem pokoji (!) / těm lampám ochotným /
že tak dobře / – svítily / svítily v tom čase /
– plném tmy / jinak jistě bychom / jinak bychom se jistě /
– ztratili /
– ztratili se ve tmě /
– mezi písmeny... //

Ach, má nejdražší / popsaná písmeny / Ach, má nejdražší /
– schovaná v mém náručí / pojd' se mnou mezi řádky zasít /
– květiny / A pak se pojd' prostě jenom /
– otočit /
– do rozkvetlé krajiny //

...a pak to všechno nechme za zády /
pojd', má drahá / nezůstanem tady /
chtěl bych / chtěl bych s Tebou dojít /
ještě dneska //

– za obzory... ///

BÁSEŇ O VODĚ

Jak korková zátka na vodě / vždy na povrch vypluje /

– *Naděje* / *Naděje*, co usedla Ti /

– na srdce / s prvním okamžikem /

když plavala jsi ještě / zcela ponořená /

– ve vodě / Ty a *Naděje* /

kampak byste došly / jedna bez druhé? /

Ale společně / došly jste vy *obě* /

jednoho dne //

– ke mně //

Ten den jsem právě / opravoval stěžně / abych mohl odjet //

– na moře //

tak moc mi ty pouště / – připadaly pusté //

Pískem zapadly mi plíce / a zprotivilo se mi /

i to slunce nahoře / Přišly jste *obě* právě včas /

právě včas, abychom mohli spolu odjet /

Naděje, usedni nám do plachet! / A Ty, má milá /

ustel si v mé kajutě! / Budeme spolu večeřet /

a pak vlnami kolébat se budem /

vlnami, co kolébky / po nocích nám vyřezaly //

– z vody plodové... ///

1000 A 1 ŠŤASTNÝCH CHVIL

1000 a 1 šťastných chvíl / stranou bychom nechali /
nebýt šťastné okolnosti / že už jsme naštěstí //

– nakonec prohlédli... //

Pyl barví kameny / a slunce sedá si / malířům do dlaní /
a ptáci, ti / co ještě nad ránem / byli tak bezradní /
teď letí do větví / to, aby tančili / že jsme už konečně //

– oba dospělí... //

1000 a 1 šťastných chvíl / nikdo z nás by netušil /
nebýt šťastné okolnosti / že's ulehla mi /
– ve verších; / nebýt šťastné okolnosti /
že naučili jsme se / kdysi v dětství číst /
a že nyní / když jsme dospělí / na Horu jsme vyjeli /
a tam jsme si na básních //

– společně ustlali... //

Má Lásko mezi písmeny / slyšíš, jak ve verších /
– ruší se prokletí? / Hlavu máš v oblacích /
paprsky sluneční / z ticha Ti na duši / záplaty ušily /
a v očích zářících / hvězdy Ti blikají /
1000 a 1 přešťastných chvíl / stranou bychom nechali /
jen kdybychom věděli / že smíme obývat /
nádherné Vesmíry /
Ty a já společně / oba... //

– už dospělí... ///

POJĎME SE PROJÍT

Světlo vyšlo v duši / to ráno / co se mraky rozpustily /
– v slunci... //

Utekla nám zima / spálili jsme ji totiž včera / – v ohni... //

Odešly splíny / pohled totiž neunesly / na to /
– jak jsme šťastní... //

Tytam jsou dávné viny / možná odešly pryč k jiným /
patrně nelíbilo se jim / že jsme všechno / – pochopili... //

A tak, Lásko / co budeme činit / když je teď mír /
a války nás už / – nesužují? //

Pověz, co budeme činit / když je všude kolem /
– tolik vůní? //

A tak si myslím: / Půjdeme se projít /
Půjdeme se projít v polích / Půjdeme se projít v kopcích... /
A nebo možná / brody průzračnými budeme se brodit /
a pak se spolu vykoupeme v tůních /
do kterých Slunce s Ohněm / každý večer uléhají... //

Kde začíná voda? / A kde končí páry? / Kde končí Slunce? /
A kde začátek / máš Ty? / Ach, Lásko, já už //

– nevím, nevím, nevím! ///

TA SPOLEČNÁ PÍSEŇ

Ta společná píseň / byla tady odjakživa / ...jen ji najít! //

Kde je? //

Možná ji máš pod košilí /

Možná zpívají ji děti / po tramvajích /

Možná, že s ní všichni čerti šijí /

A možná andělé ji nosívají ve zpěvnících / – na záhadří... //

Možná ale spíše / v tichu lesa leží /

v tom nejhlubším místě v našich duších /

a lidem na ní nezáleží /

To jen Ty, když zavřeš oči / ve větru ji slyšíš /

To jen Tobě, když se ztratíš / tam, kde nejsou tvary /

v *bezesloví* pod hvězdami / tam, kde nejsou slova ani noty /

ani potlesk ani přání / ani strachy, ani bolest / ani žaly..... //

– zní ozvěnou ve Tvých dlaních ///

ČOU-ČOU

Schovaná pod tapetami květin přemýšlí / jaká slova použít /
 abychom ji viděli / abychom už pochopili /
 že je tady / – malinká Čou-Čou /
 kterou jsme si vymysleli... //

Možná vhodné bylo by / – zakašlání? /
 Nebo lepší / – prosté pozdravení? /
 A co takhle ještě chvíli počkat? /
 Počkat až světlo ušije jí / – tělo s anděly /
 tělo pro malinkou Čou-Čou / zatím ještě skrytou /
 mezi hvězdami / pro malinkou Čou-Čou, která /
 – vstupuje nám do snění... //

Schovaná pod tapetami květin přemýšlí / jaká slova užít /
 abychom ji viděli / malinkou Čou-Čou /
 kterou jsme si vymysleli / když k obzorům jsme spolu /
 – chodili... / ukryti ve svítáních / a obkroužení /
 – polibky... //

A Čou-Čou si zatím / jen tak hraje na mezi /
 a hraje si, že svět je celý / – nádherný /
 a hraje si, že je celá ozdobená / – květinami /
 a už bere nás v podpaží /
 a tajnými dveřmi s námi nazpět vchází / – do dětství /
 Ach, *Kráso hájů* přelíbezná! / Budeme Tě hájit! /
 Vždyť tma je už celá / – za námi /
 a za Tvou hlavou /
 (tak podobné svatozáři!) //

– Slunce vychází! ///

35 KAM LETÍ PTÁCI

Má drahá, přestaň řešit / zda se vrátí /
tažní ptáci / nebo jestli / – cestou zahynuli... /
Má milá, pojďme radši / už dnes odjet /
tam / – kam oni letí! ///

36 DNES, STEJNĚ JAKO VŽDYCKY

Hvězdné nebe hemží se / dnes, stejně jako vždycky /
bytostmi nebeskými / létajícím talíři / a družicemi /
a přes to všechno v Tobě / pocit vítězí /
že na rozdíl od nich / my / – jsme skuteční ///

37 DŮM NA LOUCE

Tvé tělo je dům / a v tom domě / – Ty jsi celá /
Kolem domu louka voní / – ta louka jsem já /
Ach, má drahá, děkuji Ti / – že jsi odemčela... ///

38 DÁL A DÁLE

Lásko, Lásko / prostor srdce je tak hluboký... /
...neplav dolů příliš prudce / nebo se mi / – utopíš... ///

39 KDO NÁS ZBAVÍ TÍHY VĚCÍ?

Kdo nás zbaví tíhy věcí? / Už dál nechci /
Těla nás mají ve své moci /
a nechají nás točit v bludných kruzích /
i ta kola tramvají se znovu točí /
Spěchám pouští mezi stromy /
v plamenech kopretin ustelu si /
u Tebe pod zmrzlou zádí / – rozkvetlých lodí ///

EL CANTE JONDO

Ať se dáš doleva / nebo doprava /
stejně nakonec / cestou se dáš /
jak *El Cante Jondo* / v tobě zazpívá //

El Cante Jondo / když Tě v sobě nalézám //

– nemohu nemilovat!..... //////////

Prodám ego

2015

41

2. únor 2015, 11:23

MOTTO:

TISÍC POLÍBENÍ ŘEKY

NA ZEMI LEŽÍ
TISÍC POLÍBENÍ
A NA MÉ TVÁŘI
ŽÁDNÉ NENÍ...
NEVEJDOU SE TAM
POHLAZENÍ
DO MÉ TVÁŘE TOTIŽ
ÚSTÍ ŘEKY...
NA HLADINĚ
JSME ODPLAVENI.....

42

22. leden 2015, 23:41

DĚKUJI VÁM

Děkuji vám, stromy / že jste ve mně rostly /
Děkuji vám, kruhy / ve kterých se točím /
Děkuji vám, hvězdy / že jste při mně stály /
Děkuji, plameny / že jste / – tancovaly! //
Děkuji za obrazy / co jste / – malovaly //
Ach, tajemné štětce / čí ruka vás drží? /
Děkuji, ochránci / za ochranu / – proti noži //
Děkuji, andělé / co jim srdce hoří... /
Děkuji Ti, Lásko / že spíš / tady blízko //
– mezi kopci ///

43

13. únor 2015, 22:33

KAŠLÁNÍ U STOLU

Vměstnání do forem / jak marcipánové pečivo /
mezi zuby / ptáme se / po smyslu toho všeho //
Ano! / Zbývá říci: //

Toto je hodina / kdy „já“ za rozednění /
potkává své „druhé já“... //

A tak tedy: //

Ať světlo nekašle u stolu /
jako host, který nedostal //
– lžíci! ///

44

17. březen 2015, 5:54

PLÁN PŘECHODU V TAJNÉ SCHRÁNCE

Odcházíme do krajin / kde je nám dobře /
Plán přechodu hor / ukládáme /
v tajné schránce / v bance / mně i tobě /
na klokotském hrobě /

Dnes v noci ho vykopeme... / Nebojíš se? /
Ale čeho / (v této době)?! /

Snad, že sníh nás změní / v bílé sochy /
na hřbitově? / Odcházíme do krajin /
kde je nám dobře / Vezmi s sebou notes /
– tím se přikryjeme..... //

Odcházíme do krajin / kde je nám dobře /
Odcházíme do krajin / kde je nám dobře /
Odcházíme.... // ... // .. // .///

45

17. březen 2015, 11:59

10 ÚDERŮ RYTMU PRO NOVOU DIMENZI

myšlenky z vrcholů hor / cesta duhou mezi květinami /
voda svěžesti / slunce jako ručník dokonalý /
výhledy současnosti / kvantové přemítání /
po kapsách vůně / studánky – okna do strání /
čas, který se zastavil / čas, který běží po kopcích..... ///

46

18. březen 2015, 19:10

ŠTĚSTÍ NEDOKONALOSTI

Tisíckrát jsem přestřelil / a konečně vidím / odlétat střely //
– na oběžné dráhy; / a vidím je kroužit //
– na nočním nebi / a slyším jejich píseň //
– zpěv pominutých... / Děkuji, Bože / za to, že směl jsem //
– tak špatně mířit... / ...netoužím slyšet / nářek místo //
– krásných písní... ///

47

25. březen 2015, 8:09

KDE JSEM JÁ?

Píšeš si s mým snem / a já ptám se, kdo jsem já? /
Odjel jsem ranním splínem / v šest nula nula /
tebou nespátřen / (tak jako nikdy jsi mě neviděla) /
A můj sen zůstává / jen kousíček od tvého těla / zatímco já /
v pohoří hořím / do hor vklíněn / předaleko od tebe... /
Ten, s kým si píšeš / nejsem já / – píšeš si s mým snem... /
...já sám zde / na svazích / sluním se / – zcela svoboděn... ///

29. březen 2015, 11:47

33 „P“ PRO ŠTĚSTÍ

1. Plachetnice více, ach, větrem
2. plachty rozvinuly
3. plachet víc, jinak nic, snad
4. půlměsíc... (?)
5. Plaché
6. plachetnice,
7. plachty jsou
8. plání svíc, kde jste
9. plachetnice více, ach, větrem
10. plachty rozvinuly...
11. Plachet víc, jinak nic, snad
12. půlměsíc...
13. Plaché
14. plachetnice,
15. plachty jsou
16. plání svíc... Kde jste,
17. plavčice, co vás vlny
18. pohltily?
19. Piju kávu s bratrem Sluncem a už vás nevidím. Kam jste se
21. poděly,
22. plavčice, co s vlnami zápasíte? Krásnými

23. pluji kraji, lodní deník
24. píši...
25. Plavčice, doufám, doufám, že se máte dobře,
26. plavčice, co vás vlny
27. pohltily!
28. Piju kávu s bratrem Sluncem a už vás nevidím. Kam jste se
29. poděly,
30. plavčice, co s vlnami zápasíte? Krásnými
31. pluji kraji, lodní deník
32. píši...
33. Plavčice, doufám, doufám, že se máte dobře!

49

8. duben 2015, 8:15

PÍSNÍČKA NEZADANÝCH

v údolí leží spousta žen / a muži obsadili stromy /
a já na horách ležím jen / a ty ustala sis v moři /
pojďme si spolu zazpívat / ty a já /
– oba nezadaní //

kůň na horách běžící / bárka vlhká vlnou /
protnou se dvě dráhy? / s tak rozdílnou vahou? /
hory pod nebem / a moře nad podsvětím? /
nech to být, má drahá / kéž dobře je ti! /
nech to být / a zpívej se mnou //

– písničku nezadaných... ///

50

17. červen 2015, 11:34

SLUNCE DNES V NOCI VÝJIMEČNĚ NEVYJDE

překřičet chci břicha vzducholodí /
slunce dnes v noci výjimečně nevyjde /
tvá čtyři „já“ zápasí za obzory / a moc umřela /
a bezmoc váže vory / z velkého NIC /
co vítr rozfoukal po polích / v soukolích vod /
oblohou temných nocí / zteřelé díry / v mracích světélkují /
o těch vzducholodích chci ti vyprávět /
dnes v noci vyplují nad údolí /
dnes v noci slunce výjimečně nevyjde /
voraři ze stébel vážou vory / zvu tě na cestu nad údolí /
smutek dnes v noci s radostí bude usmířen /
překřičet chci břicha vzducholodí /
mám na to času dosti / slunce dnes v noci / totiž... //
– výjimečně nevyjde... ///

51

6. červenec 2015, 14:26

KVĚTINY UMÍRAJÍ VE TVÉM NÁRUČÍ

Květiny umírají / ve tvém náručí... / Že já je raději /
nenechal na poli!!! / Andělé opět znovu / posílají démony /
aby mě oloupali / jako cibuli / Jsem kočka s devíti životy /
Až jich osm zhasne / znovu se narodím? / Možná, ale... /
kdy se poučím? / Květiny zatím tiše / umírají ve tvém náručí /
Dnes v noci přijdu / vezmu si je zpátky //
– a znovu je zasadím... ///

15. červenec 2015, 21:21

BEZTVARÁ BÁSEŇ

Zavedl jsem své myšlenky / ke stolku s kávou /
Jen ať si tam povídají!! / Já dál jdu po svých... /
...jen tak bez myšlenky / A v hlavě sněží sníh /
a v duši tají ledy / a v žilách prší //
– rudé kapky rosy... //

Vykročil jsem do míst / kde nejsou zvuky /
kde ani světlo / nikam neputuje /
a jen tak pro sebe //
– nehybně si svítí... //

Vykročil jsem do míst / kde nejsou žádné tvary /
kde „vysoko“ i „nízko“ / o prostor se dělí /
Tam, kde se hrany usmířily / ...s kulatostí /
a „hlubokost“ s „mělkostí“ se //
– nezraňuje... //

Vykročil jsem tam / kde nejsou časy / kde „ted“ /
objalo se s „předtím“ / a žádné „bude“ //
– už nás neohrozí... //

A jsem zde bez myšlenky / zde v skrytu / na vrcholku Hory /
Zde čeká na mne od počátku věků / má bezeslovná /
bezezvučná / má nehybná / má beztvará /
má časuprostá //

– Láska plná smíchu... ///

20. červenec 2015, 8:53

NAPSAL JSEM KVÍTÍ...

Napsal jsem kvítí šáronskému: / „Ruším naše setkání“ /
Vím, že muži neříkají „ne“ / ale každé pravidlo /
obsahuje výjimky... //

Napsal jsem modrým pomněnkám /
že mám svoje podmínky: / „Podmínkou je /
že změníte se / na zvonky / a že vaše srdce rudá /
přezeleně zazvoní...“ //

Napsal jsem zvonkům líbezným / jen ať síly nemarní: /
„Ze spáleniště stoupá dým / a je na čase /
znovu ustlat si / – mezi oblaky...“ //

Píšu tobě / kvítku divoký / abychom se viděli /
na okraji paseky / Píšu tobě / v trávě mezi kopřivami: /
„Máme si co říci... /
– daleko za horami...“ ///

24. červenec 2015, 20:00

STUDENÁ HRA

hráli jsme, hráli / včera v noci / hru, kdo bude /
...studenější / hráli jsme, hráli / jak dva blázni / až nás z toho /
...zasypaly sněhy / (a studený pot / objal stěny /
a prameny sopek / přestaly bouřit) / ...a já si stejně myslím /
nejkrásnější / ...že jsou / ...zmrzlináři... / zmrzlina, horko /
a hromada rozesmátých / ...dětí / (jak jsem na to přišel?) /

inu, nevím... / snad jen tak / že jsme včera v noci /
začali hrát hru / ...kdo je studenější... / začali jsme /
včera potmě / hrát hru na to / ...kdo dřív zmrzne /
srdce zmrzla / v parném létě / a my / věř nebo ne /
trčíme tu / jak ten zmrzlý / pověstný /
...„cool“ v plotě //

hráli jsme totiž / včera za poledne / hru, komu z nás dvou /
...teplota víc klesne / GAME IS OVER! / nic nebrání / nastoupit let /
...velechládným kosmem /
v provozu jsou teleskopy / vztyčeny jsou rampy /
a já ptám se: / „Nebude nám vadit / tolik světelných let /
...ve tmě?“ //

za tebe / já nesmím mluvit / mně osobně ale /
jistě scházet budou / staletí bez snídaní / s tebou... /
...ráno o půl osmé / za milion let jedno slunce /
zkříží cestu / jiné hvězdě / za milion let / jedno slunce /
probudí se / ...v Novém světě / co myslíš, má drahá? /
bude to tam / bude to v tom Novém světě / bude to tam //
...hezké? ///

26. červenec 2015, 9:19

PRODÁM EGO

Prodám ego / je po opravě / STK do sedmnáctého roku /
Jede dobře / jen nutno sem tam dolít olej / najeto zhruba /
500.000 kilometrů /
jen pérování někdy trochu blbne... //

Prodám ego / dnes večer kupuji si nové / ale to minulé /
je stále ještě hezké / minulý rok provedena /
celková je rekonstrukce / vhodné pro sběratele /
i pro všechny netradiční duše... //

Prodám ego / a jestli ho prodám dopoledne /
(to další přivezou mi až večer) /
budu den bez ega / budu „nikdo“ v tomto světě /
a jestli se pošta / trošku zpozdí / uvidím možná večer /
opravdový / přenádherný / *bezegový*... //

– západ slunce... ///

56

17. srpen 2015, 3:12

CO JE DOOPRAVDY?

Co je Bůh? / Je to síla v lůně Kosmu? / Nebo někde uvnitř? //
(Nebo vůbec není?) / Co je lež? / Je to tak /
jak bychom si přáli? / Nebo tak / jak si to myslí druzí? //
A pravda? / Je to to / co tady schází? / Nebo / na ulici křičí? //
Čekám, až obživne / co nikdy nezemřelo / a až zemře /
co nežilo nikdy... / Čekám dokud nedorostem /
na svazích Hory; / do té doby / budu tady chodit //
– v kruzích //

Co je to / co doopravdy je? / A co je to / co rozplyne se //
– v mracích? / Je skutečná Láska? / A nebo si ji pouze lidé //
– vymysleli? ///

57

13. září 2015, 18:11

V NOCI SE ZTRÁCÍ

Ujištění o tom / co nám tančí v hrudi / odplynulo /
po polštářích / Proč mluvit o slunečnicích /
které tak jako tak / – žlutě září? //

Proč vůbec mluvit? / Někdo má dálku na jízdence /
a aniž tuší / dráhy stejně někde končí //

A někdo má dálku / prostě v očích //

A rudé sukně oblékly si / panny / co je neuvidíš /
protože se v noci ztrácí //

– v polích ///

58

14. září 2015, 1:50

PRŠÍ NA POSTELÍCH

Něčeho jsme se dotkli / a tisíce mystiků /
by nám to asi vysvětlilo / jenže... /
proč hledat vysvětlení //
– pro doteky? //

Mraky také mlčí / když prší slzy //
SLZY, co jsme my... / ...opomněli... /
– vyplakat //

– na postelích..... ///

59

14. září 2015, 1:51

SLADKÁ VEČEŘE

Odkud přicházejí slova / prameny když se otvírají živé? /
Jaká nespravedlnost / že k někomu si přijdou /
a k někomu zase / ne a ne! / Když dáš ale dlaně /
do kornoutu / naberu ti jich / jen tak pro radost... /
stejně je jich dost a dost... /
tam, kde o půlnocích touláme se... //

Víš, ta slova..... / Pozvěme je na večeři! /
Stejně nám jí neubude / a jíst se nechce /
když slova tak sladce //

– vyprávějí... //

60

15. září 2015, 9:17

ČÍMPAK JÁ SE UMYJU?

Přimrzly slzy / k větvičkám jasmínu... /

Čímpak já se umyju? / Čímpak já se umyju? //

Štěbetají vrabci / bělostnými kopci /

ať vzpomínku vyhrabu / ať vzpomínku vyhrabu //

Rozmrznou kopce / rozmrznou slzy / a já umyju //

naši krásnou zahradu / naši krásnou zahradu... ///

61

17. září 2015, 6:21

KDE JE NAHOŘE A KDE JE DOLE?

Ve stavu beztíže / kde je nahoře a kde je dole? /

Atomy Tvých orgánů / na obětním stole / vzácné býlí... /

Popřál bych Ti / krásný čas / kdyby existoval /

ale všechno už se rozplynulo / „Dřív“ už není /

a „později“ už je přece / dávno tady! //

Není co říci / není co říci... ///

18. září 2015, 4:04

BĚŽÍ BĚŽEC

Běží Běžec / na vrcholek hory / a cestou boří //
– chrámy... / Až doběhne / zbude aspoň jeden /
anebo budeme / *odchrámováni* / obklopeni nocí? //

Sluneční kotouč / tak krásně mizí / – v moři... /
Bože, té páry / té páry / nad krajinami / v srdci!!! //

Ach, Lásko / jaké zapomnění / v těch tureckých lázních /
kam chodíme spát / se slepicemi / Ty, Bůh / co možná není /
a já / ztracená existence / mezi chrámy //

– zbořenými..... ///

29. říjen 2015, 11:53

VŮBEC NIC

1)

Čas jsou KAMENY / KAMENY, ze kterých se staví /
Víš ty co? / Pojdme z nich stavět / Mosty nebo pyramidy /
pyramidy nebo mosty; / nebo radši ne / nezlob se /
ale musím říci / že ten čas z KAMENE / tak strašně studí /
poté co ho v poušti / nadobro zapomněly / – hvězdy... //

2)

Lepší než KAMENY / budou, myslím, CIHLY / Proč? /
Přece že jsou červené! / Co je to za otázky? /
Červené jak slunce / u nás na úbočí / Svaté hory /
A tak možná radši: / Ať CIHLY jsou „čas stavební“ ... /
Čas nasátý rudou krví / co jsme z pece vzali /
a pak umístili / pod peřiny / – na posteli... //

3)

Ale víš ty co? / Co kdybychom všechny CIHLY /
na prach rozemleli? / Stačí hrstka deště /
a máš hned / hrnec HLÍNY / Hrnec HLÍNY / co v něm rostou /
rudé máky / Nebo ještě lepší: (než KAMENY a CIHLY) /
spíše třeba SLUNCE? / SLUNCE, MRAKY a OSENÍ /
– ze svobodné touhy?... //

4)

Ale... / co kdybychom / aspoň na chvíli /
VŮBEC NIC nestavěli? / Možná, že pak uslyšíme /
kapky deště, které /

– na zápraží dopadají.... ///

10. listopad 2015, 13:39

KDYŽ HRY UŽ NÁS NEBAVILY

jednou večer / když hry už nás / opravdu nebavily (!) /
hodili jsme své hračky /
– dolů do řeky... //

(v té řece Dyji / oba jsme nazí byli /
a kus dál proti proudu / sirény varovaly /
sirény lodi výletní / plné očí zvědavých /
– co jsou stále... //
– blíž a blíž...) //

co tys tam / cos tam hodila? / a co já tam / co já tam hodil? //

ach, má milá... / tys tam hodila / makové panenky /
co Emanuel v noci lítá k nim / a já / kus své hluboké /
přehluboké propasti / propasti / co o nich slavíci /
– zpívají z jeřabin //

ale stejně / tu mou propast / Dyje celou nepojmula /
a zůstalo jí ve mně / pro dva ptačí orchestry! / a ani ty /
ve skutečnosti / ses těch máků nezbavila /
máš jich plno pod košilí / a polštáře a peřiny jimi plníš /
potají / když si myslíš /
– že tě nevidím //

a já ztracen v souvětích / z propasti vyhlížím /
co se v ní po večerech //
– procházím //

je to tak / že své hračky / stále ještě máme? /
stále jsme ještě... /
– děti?... //

ach, má milá / co budeme dělat? / a vůbec... / řekni mi: /
je to celé, o čem tady píší / POŽEHNÁNÍ /
– nebo PROKLETÍ? //

přijď, až své hračky / – zahodíš / a já, až zahodím ty své /
také (jako Emanuel) //
– k tobě přiletím... //

kdy že to bude? //

ach, má láska... //

...nevím... //

– možná zítra... //

– ale možná... //

– ...možná... //

– nikdy..... ///

16. listopad 2015, 15:35

ZKUSÍM TO SE SLOVY

Rozhodl jsem se / že to ještě naposledy / zkusím se slovy //

Zkusím se s nimi / ještě naposledy /

– domluvit / zkusím to naposledy /

– než nadobro je... //

– zahodím... //

Zahodím je do polí / nebo možná raději / někam jinam /

třeba tam / tam, kde končila / ta starodávná /

Mapa Mundi / ta, co měla / jen tři světadíly: /

Tebe, Mne a Velké Nic / *Velké Nic* /

– které jednou přebolí... //

A slova houpají se v povětří / zavěšené jako balóny //

Nic netuší / – blahoslavení / – prázdní v duši... / A ty? /

Bud', prosím, mým slovem v ústech / mým balónem, co lítá /

Bud' mým větrem v údolí / Bud' mým čímkoliv /

Bud' mým čímkoliv... //

...anebo... //

...spolu se mnou... //

...radši... //

– nebud' ničím... ///

22. listopad 2015, 12:30

UTOPENI V ARCHETYPECH

Utopeni v archetypech / rozhodli jsme se /
doplavat až na hladinu / kde křičí ptáci /
kde vane vítr / a kde mlčky / září slunce //

Hledali jsme na povrchu / všechno povrchní /
proudy pod nohama / nechtěli jsme vidět /
a city, kterým zabouchli jsme dveře /
zpátky koryty podzemními / natekly do nemocí /
a našly si domov / – v našem těle... //

Co povíš? / Ještě to chvíli / – vydržíme? //

Ponořili jsme se pod hladinu / abychom našli to /
co není vidět / Dusili jsme se / a chvěli se zimou /
v hloubce / daleko od slunce / obklopeni rybami /
s nedostatkem / ...teplé krve //

Bůh asi není / nebo možná spí / anebo se nám směje... //

Hledali jsme povrchní / ve věčném / a ono ne a ne / zmizet... /
Hledali jsme věčné / v dočasném / a koukáme se /
že to věčné... / – není nikde... //

Utopeni v archetypech / rozhodli jsme se /
doplavat až na hladinu / kde křičí ptáci /
kde vane vítr / a kde mlčky... //

září slunce..... ///

22. listopad 2015, 15:19

PRÝ AŽ RYCHLE ZMIZÍM

u tvého lože stojí dva koně / jeden mlčí /
a ten druhý / moudře kýve //

zeptal jsem se / jestli mi poví / cože to světem /
cože to světem / tak mocně hýbe /
ale on nic / jenom tak stál / a dál moudře /
dál jen moudře / mlčel //

zeptal jsem se druhého / proč máš perly /
proč máš perly / na šňůrce nad čelem /
řekl, že to nejsou perly / ale včely /
které zkameněly / opojené medem //

zeptal jsem se / tvojích očí / jestli mi ty koně /
jestli mi ty koně / půjčí //

řekly mi / ať vezmu koně / vezmu koně /
a ať rychle / jak jsem přišel //

– zmizím... ///

24. listopad 2015, 6:59

HLEDÁM NAŠI PÍSNIČKU

Proč se / tvé rty odmlčely? //

Hledám naši písničku / étery mezi stanicemi / nikde ale není /

Jakoby snad nikdo / ještě nikdy nesložil ji /

A zdá se, nikdo / neví o ní /

Budeme ji / muset znovu složit sami... //

– sami mezi... //

– mandloněmi... //

Jiskry v ústech odletěly / s *Velikými vozy* /

Na našich melodiích / po nočním nebi /

jiní se vozí / a my / zůstáváme / němí... //

– v zapomnění... //

Úplněk / se stříbrnými prsy / Ty tam / a já tady /

stříbrem přesyceni / brodíme se pološery /

mrazem / do přístavů... //

– z jarní rosy... //

Z otevřených ran / sypou se květy /

Zůstal jsem sám / ty zakotvena / mezi peřejemi /

Já v tichu mezi kopci / v klínu mezi vzduchoprázdny /

ovíván vánkem *světů jiných* / od *růžových pásků* utíkám /

co roubíkem tvá ústa / umlčely /

v prodlevě mezi Novým rokem... //

– a Vánoce... ///

69

8. prosinec 2015, 16:31

TRIBUNY SPADLY

Tribuny spadly / diváci zahynuli / (nebo někam utekli) /
zůstal jsi sám / zůstala jsi sama / – se svými úspěchy... //

Prachem zapadá / ...vitrína trofejí /
Nikdo nežasne / nikdo ti nezávidí... /
Tvé skvělé zásahy / ostatními lovci... /
– ani lovkyněmi... //
– nejsou oceněny... //

Umřeli mudrcové / nebo příliš zestárli /
Představení skončilo / je čas / tiše na zahradě //

...obléknout se do pravdy... ///

70

10. prosinec 2015, 2:10

JSEM DÍTĚ

jsem dítě / co kdysi odkázal mu Ježíš / svoje dětství /
a jistý pan Robinson / daroval mu do kolébky /
opuštěné ostrovy... //

hraji si tedy každé ráno na to / že v řekách tají ledy /
a v poledne / že ulice se hemží / přáteli / a každý večer /
odkrývají se / (nám vyvoleným) /
veškerá sladká tajemství... //

a hraji si / že zemský povrch / není zaoblený /
a za okraji ukrývá se / racčí smích / a hraji si /
že štěstí kvete na březích / a hraji si / že žalu není /
a hraji si, že ty... //

– máš pro mne pochopení //

to VŠE proto / že zdědil jsem dětství... //

– v opuštěné zemi ostrovní... ///

71

18. prosinec 2015, 8:09

KDYŽ ŽILI JSME SVÉ DÉJÀ VU

ubíhají dny / a už není / za co koupit... /

– další preludy / už není za co žít... /

– veliké „sny o štěstí“ / když inflace... /

– uzavřela manželství... /

– s pančovanými váhami (!) //

(...a hladový měsíc na obloze /

ten je stále větší / zdá se mi...) /

...a kdesi za obzory zatím / tiše září... /

– háje / co koupou se... /

– ve slunci..... //

a tak... / jenom mě napadá: /

– nebyli jsme tam už my dva? /

vzpomínáš? / bylo to tehdy /

– když jsme žili //

– své *déjà vu* ///

Opravdu je to láska?

2013 – 2014

TVÉ VLASY SE ŘADÍ DO NOTOVÉ OSNOVY

Tvé vlasy se řadí / do notové osnovy / a noty holubičí /
svým altem vyzpívají / tvé *alter ego* v barvě / zralého obilí... /
Ale... / Proč sis jen / *odbarvila* ty vlasy!?! / Cožpak nevíš, /
že v bílém dni / ta osnova plavovlasá / přestane být vidět? /
A noty se ztrácejí / po prostorech / jak bezprizorní koťátka, /
marně hledající / svou misku / i mámu kočičí... / Takže: /
Tvůj zpěv je zkrátka možný / jenom v noci... /

Pramínky mých vlasů / jsou hřebíky, / co také upevňují tóny /
...jen to *alter ego* mi nejde / ...jenže co si vlastně mám /
pod tím pojmem / představovat?! / Teď už vím, /
že problém je v tom, / že já si *obarvuji* vlasy na tmavo. /
Ve dne to sice jde, / ale v noci mizí ve tmě, /
co pojilo tóny dohromady, / a ony v pekelné kakofonii /
ztrácí se v labyrintu srdce... / sraženy prastarou klatbou. /
Můj zpěv je zkrátka možný / jenom ve dne... /

A tak mě napadá... / co kdybychom spolu my dva /
pracovali na směny? / Jeden by vždycky zpíval /
a zároveň hlídal / spánek toho druhého, /
odháněl bezprizornost a klatbu... / V noci ty, ve dne já. /
Vím, že to je legrační, / protože / tím pádem / bychom se /
vlastně nikdy neviděli, ale... / vadí nám to? / Vždyť je tady /
tvá nádherná píseň / a má nádherná píseň / a co víc si přát? /
A VESMÍR?? / Ten se bude / tak jako tak / moje milá... //

– točit dál a dál! ///

ZÁVAN ZA VANOU

Zavanou

za vanou

dva vzdechy

květů jabloňových;

jsme tady jen na chvíli,

jsme tady jen v letu,

jsme tady...

jen těm

dvěma vzdechům

– pro potěchu...

Na co tedy myslit?

Vím, lidi jsou všelijací a...

(jak Ty správně povídáš mi)

ledasčím si procházejí...

Miluji Tvůj pohled na život.

Miluji Tvůj smích pod jabloní...

Jsme tady

na dva závany

květů jabloňových,

na co tedy upřít

– mysl svoji?

Možná pojďme...
na 8 plamenů měkkých
myslit ve dvou svících
– ve dvou duších –
a také na to,
jak teče vosk rudý a bílý
po stěnách žíly
až na dno bílé vany
a na to, jak
Tobě naslouchám
a na to, jak
Ty nasloucháš mi...

Miluji Tvůj pohled na Život.
Miluji Tvůj smích pod Jabloní!

Slyšíš srdce?
Ty hodiny, co nám Věčnost
– odtloukají?...

VE VRATKÉ BÁRCE PŘIJEL JSEM

ve vratké bárce přijel jsem / se sedmi stěžni /
 ve svém *Velkém voze* / se sedmi koly / rukou chvějící se /
 sedmero tóny, abych / do Tebe vstoupil /
 – růžovými dveřmi... / ...a v tu chvíli zespoda /
 rozhořel se oheň / svými copy sedmi... //

uprostřed lodi / na čtvrtém stěžni / Tvé Srdce tlouklo /
 v zelené bubny / to my dva... / my, souputníci dávní /
 tak jsme to kdysi / (v minulém žití) / tak jsme to kdysi /
 spolu domluvili: / abych dnes usnul / po milování /
 s uchem blizoučko / – na Tvoji hrudi... //

nahoře / na ráhnoví / já jsem / a také Ty / – jsi tady... /
 dva provazochodci / dva mořeplavci dávní / balancujeme / bez
 náповědy / svoje věci příští / po větru posíláme / zpíváme na
 ráhnoví / – sami bouřliví... / – sami vratcí... /
 – sami nezkušení... / dva plavčíci / – na neznámé lodi //

a žluté slunce / pošimrá nás nad bránicí / a ubrání nás /
 i když narazíme / – na útesy... / a uprostřed té /
 nejtemnější noci / naučí nás / (ještě spící) /
 – slzy proměnit / pod Tvými bělostnými řadry /
 na tisíc hvězd rozesmátých / – růžolících... /

a už je to tady: / otvírá se / uprostřed Tvé hlavy /
– oko panny / ...já odcházím / ...a Ty přesto, že mě vidíš /
– zamáváš mi / takto jsi to chtěla... / takto je to psáno / takhle
možno čísti / v knize / jejíž listy / ráno vítr rozfouká /
– mezi plachtovými... //

a vítr křišťálový hoří / a oheň sestupuje / – na temeno hlavy /
v tom dni / – dni bouře / – dni divoké vlny / budeš akrobatkou /
která s kruhy točí / – s kruhy duhovými / – se sedmero kruhy /
– se sedmi... / – ohnivými copy... //

pro onu chvíli, Lásko / chránila jsi / pramen čisté panny /
– pramen tam někde / – pod svými bedry... /
šest hlaviček máků / s ohnivými kadeřemi /
– doplní Tě nyní / abys sama zazářila /
– sedmero copy... / to bude, má Lásko /
ta správná chvíle / – pro loučení /
Veliký vůz vybavím / – sedmi koly /
a každé z nich / – sedmi loukotěmi... /
a odjedu / na opačný konec Vysočiny /
abych zpíval o Tobě / a abych... /
– hlídal mlýny... ///

75

OD KÝLU AŽ PO RÁHNOVÍ

Klopýtáme o slova otrávená.

Hledáme jazyk – nový – svěží – neotřelý

jak svobodné hejno vrabců

v malinovém keři

sladkém a rudém

jako Tvoje přenádherné

– lůno ženy...

Nalézáme

horoucími rety

tisíckrát objevenou

píseň na nové lodi

milujeme se

od kýlu – až po ráhnoví...

76

ŽITNÉ POLE

Před Tebou leží Žitné Pole

– Cesta pro Tebe.

Jaká možnost opouštětí...

...Trojhvězdí, Dvojhvězdí i Samu Sebe!!!

Země je Otec, Matka je Nebe

a my

– Děti...

LEHLO SI SVĚTLO

Lehlo si světlo,
lehlo si do kaluží,
když jsme se my dva
lesním stínem – prodírali...

Lehlo si světlo,
opilé rozmarýny,
zkrvavělé stíny
červánkovými,
plničké hlíny
mezi zajíci
i zaječicemi,
lehlo si našimi – růžovými klíny...

Pojďme mezi rmenem,
mezi blínem...
pojdme se brodit,
šplíchat nohama,
skvrny kalužové stříkat
po vlasech keřů – jasmínových...

A světlo z kaluží
v našich nohou
zpívá, přes klíny
dál stoupá,
přes srdce bijící
až ke kořenům
vlasů vlajících
a přes ně zpátky – do nebe vzlíná...

RUOTA DA VASAI

PRELIMINARI

To ráno prošel jsem tebou
od kyčlí až po temeno hlavy;
a dal jsem ti sílu vše opustit
i ode mne samotného
– se osvobodit...

Svobodu totiž miluji!

CORPUS I

Řekl jsem si: / „Jen ne žádný... / – vrchol hory, /
nesmí to být tady! / Spíše než to / budou lepší... / – jižní svahy. /
Na vrcholech totiž křičí / ledové větry / a na stranách jižních... /
– sladká slunce mluví...“ / Přišel okamžik, / kdy přetekly časy /
a já tě musel pohřbít. / Skývu chleba jsem k tobě přiložil /
a donesl ji / na okraj hory. / Tam rostou jeřabiny /
a zpívají všechny / přenádherné stromy /
a já tě tam zabalil / i s jeřabinami / do hrsti trávy. /
Ovinul jsem tě papíry, / co se všude válí, /
a přidal krátký nápis: //

– „Díky!“ //

CORPUS II

A v nejhlubší touze / najít správný... / – *modus operandi* /
modlil jsem se / nevýslovnými slovy. /

A nepůjdu tě pohřbít / do ledové hlíny, /
pochovám tě radši... / – přehluboko v srdci. /

V srdci burácí, / rudá, která ladí / s jeřabinami, /

Tam neuslyšíš / žádné sprosté zvuky. /

Jen krev se tam vlní / jako mořské proudy, /
proudů horkosti / co tě zachrání / z náručí smrti. /

A ve věčném sporu / o nekonečnost bytí, /
uvnitř probouzí se / dřímající síly... /

...a proto raději: / Do ledové hlíny /
nepůjdu tě pohřbít! / Vyhradím ti místo... //

– přehluboko v duši. /

STRASCICO

Ten večer prošel jsem tebou
od kyčlí až po temeno hlavy;
a dal jsem ti sílu vše opustit
i ode mne samotného

– se osvobodit...

Svobodu totiž miluji!

VELETEMNÝ TRIPTICH**1.**

Opust' mě, bolesti / zamávám ti / usedni do lodi /
mezi čtyři větry / a pozdravuj v dáli / všechny krásné ženy / co
jsme spolu obcovali... //

Opust' mě, bolesti / mezi čtyři mraky / najdi tam ptáčka /
co jsme ho pochovali / že tam, co je teď / chci já přijít taky //

Opust' mě, bolesti / mezi čtyři hory / řekni jim /
že kdysi tolik / toužil jsem k nim dojít /
ale dnes už jen chci / rozpustit svůj život //

– v jejich modři... //

2.

Nechci utěšení / ani abyste mi rozuměli /
Nemilujte mě už, prosím! /
Nechci již cokoliv dostat od nikoho /
– zde na Zemi... //

Byl-li by zde ale přece / ještě aspoň jeden člověk /
jediný človíček / kterého já bych mohl těšit / sem s ním! /
Přijď, prosím / člověče / existuješ-li! //

Jsi to Ty / anebo někdo jiný? /
Jsi to Ty / kdo strach nebude mít / říct mi: //

– „Tvé Lásky se nebojím!“ ??? //

3.

Odměnou přišla / sprcha slz křišťálových /

– prodchnutá duhou kouzelnou, slanou, velejemnou... //

To kouzlo spočívá / v doušcích opravdových /

co všechnu neslanost / nechávají za mnou //

Mlha přede mnou / mlha za mnou... //

Jako kočka / přede život / do kterého vcházím //

– veletemnou branou... //

13. 8. 2014, Ostrava

VELESVĚTLÝ TRIPTICH**1.**

Koherentně uchopuji / co vlastně chci / říct Ti /
– střípky svého smetí smetu / do sametu /
a rozpráším Ti je / ...po talíři / – jsou barevné /
– budou se Ti líbit / na povrchu se třpytí /
jako jádra jablek / – v ráji... //

Bez „kompostu“ podvědomí / nekvety by růže /
– na mém klíně / Slzely Tvé oči /
když umístila sis je //
– na peřině... //

Bez těch hlubin / nekvety by ostružiny /
– našimi těly / Ty květy /
co je vítr rozfoukal / a rozvál nám je //
– po posteli... //

Bez „kompostu“ podvědomí / nerostly by sasanky /
– na mé tváři / Vzdychala jsi / když umístila sis je //
– na polštáři... //

Že už je nechceš? / To je mi tak líto! / Přešlo léto /
sasanky odkvetly / uschly růže / ostružiny zčernaly //
– a už je září... //

2.

Jedním rázem rozhodl jsem se / že neřeknu Ti už nic /
než tu světlou báseň / Ty básně světlé /
z hlubin vykopávám / ty černé /
– zakopávám pod zem //

Rozhodl jsem se / že pro Tebe rezervuji /
všechny veselé písně / Jsou všude kolem /
kdežto ty smutné / daleko / na zakázaném stromě /
ze kterého nesmí / – jíst se //

Rozhodl jsem se / že Ti už budu /
zpívat jen tu světlou stránku / – Hudby /
Tu druhou pohřbím přehluboko v srdci /
dokud nedoroste /

– Pravdy //

3.

Velesvětlem velesvětlym / prodíráme se / po površích /
přehlubokých moří / Pod námi tma / nad námi slunce /
světelné obrazce / – tvoří //

A mračna už / přestala vyprávět / o zánicích Titaniců /
a před námi je jen / několik mil / – do přístavu //

Máš krásné plavky / ze svých krásných zlatých vlasů /
Kdo by si jen / s něčím dalším //

– ještě lámal hlavu?... //

14. 8. 2014, Ostrava

Sanz Briz

2013

SANZ BRIZ

Někdy na počátku / ukryl se pod křídly diktátorů; /
slíbili mu totiž / – auroru ze světla / a pokoj jeho krokům /
Jeho nitro ale spalo / zklamané horkým sluncem /
afrického písku / Sanz Briz marně vyhlížel /
pod olověným nebem / – svoji první jarní lásku //

•

Chtěl poznat / skutečnou realitu / skutečný život, ale... /
– cítil, že mu uniká / Až jednou uviděl / pět tisíc matek /
česat pěšinku svých synů / pět tisíc matek /
se skráněmi zbělelými / – v mandlovém mléku... /
Sanz Briz se setkal / se životem / nad okrajem /
temného hrobu / a probudil své srdce / v horké lázni /
– z rudého máku //

//

Nevím, co ho vedlo, ale... / v tom prozření a jarním zmatku /
přikázal / aby pět tisíc psacích strojů / vykřičelo /
– celou tu tíhu / Nevím, co ho vedlo, ale... /
v tu temnou noc / stal se / – velvyslancem Sefarditů /
Nevím, co ho vedlo, ale... / pět tisíc psacích strojů /
bušilo depeši / o návratech /
– a sladkém medu //

•

Bylo to v ten den / kdy v opačném táboře /
pět tisíc gramofonů / oplzle tančilo / k vlastnímu potěšení /
– a cizímu bolu / Bylo to v ten den / kdy Sanz Briz nechápal /
proč předstírat přátelství / – se zločinci /
„Abych zachránil, tak musím... / obětovat úsměv /
– do chřtánu katů?! / Ne, to neudělám! /
Můj úsměv je tak mladý! / A neunesl by /
– takovou hanbu!“ //

//

Někde uvnitř už ale předem / oplakával úsměv /
co ho opustí / – až přijde na tu schůzku /
Úsměv – přítel jeho mládí / svědek nevinnosti /
z prvních dětských kroků / Úsměv / co se navždy rozplyne / – na
oltáři studu / Ráno vstal a řekl: /
„Dobře! Uděláme to tak spolu! / Já vám dám úsměv /
a vy razítka / – pro pět tisíc pasů“ //

//

Bylo to na večírku / co se konává už dopoledne /
a přesně v 10:00 místního času / on s těžkým srdcem /
poslal svůj úsměv / – do hlubin žalu /
V těch strašlivých 10:00 místního času / pět tisíc gramofonů /
oplzle kvílelo / do šumění vína / z maďarských hroznů /
Bylo to na večírku / co se konává už dopoledne /
a Sanz Briz v duchu viděl / jak nad rachotem vlaků /
září Sefarditům slunce /
– v korunách oliv a korkových dubů //

•

Pět tisíc synů a dcer / maďarských Židů /
zpívá píseň dvou kolejí / – a pěti miliónů pražců /
Pět tisíc synů a dcer / v onom ránu /
nepřemýšlí / o pohřbených úsměvech /
– španělských diplomatů: /
Brize v Budapešti / Mioty v Paříži / Rojase v Bukurešti... /
a všech ostatních, kteří zmizeli /
– v útrokách času //

//

Pět tisíc matek vychovává / čtvrtou generaci /
co zrodila se / za rachotu vlaků //
– ze sna o návratu //

generaci oliv a zátek /
– z korkových dubů //

generaci /
– sladkého medu //

•

Neví se / že Sanz Briz / někde v Galaxii /
hledá svůj úsměv / navždy ztracený //
– na oltáři času... ///

TIRÁŽ:

HUDEBNÍ KOVÁRNA © 2025
JAN ŠKRDLÍK • DVA MILENCI,
KTEŘÍ NEVĚDĚLI, ŽE JSOU MANŽELÉ

PŘILOŽENÉ HUDEBNÍ CD:
JAN ŠKRDLÍK • báseň SANZ BRIZ
Melodram **OMARA ROJASE** (viz příloha)
hrají **BRNĚNŠTÍ KOMORNÍ SÓLISTÉ,**
recituje • **ALFRED STREJČEK**

KNIHOVNA NOVÉHO SUPRAREALISMU

DVA MILENCI

SBÍRKA MAPUJE VÝVOJ TVORBY JANA ŠKRDLIKA V LETECH 2013 AŽ 2017, KDY V JEHO POEZII UŽ ZCELA PŘEVLÁDL VLIV NOVÉHO SUPRAREALISMU. AUTOR V TÉ DOBĚ PROŽÍVÁ ŘADU ÚSPĚCHŮ. BÁSEŇ „SANZ BRIZ“ VYCHÁZÍ V ZAHRANIČÍ, MEXICKÝ SKLADATEL OMAR ROJAS JI ZHUDEBŇUJE A ALFRED STREJČEK JÍ VTISKNE SVŮJ HLAS NA NAHRÁVCE, KTERÁ JE SOUČÁSTÍ TĚTO PUBLIKACE. ČAS DOZRÁVÁ PRO VRCHOLNÁ DÍLA JAKO „VARIACE NA TZARU“ NEBO „TAK TROŠKU JINÝ MÁJ“, KDE SE REALITA LIDSKÉ PSYCHÉ SNOUBÍ S REALITOU FYZICKOU I DUCHOVNÍ.

MANŽELÉ.

DĚTI ŽE JSOU